

Отъ пристанището пристигатъ работници. На изхода се изправя французки полицаи. Плещестиятъ морякъ Богданъ стъпва отъ кракъ на кракъ и се оглежда да види, нѣма ли наблизу офицеръ.

— Строго ни е забранено... Боцманътъ следи като куче... Инакъ — защо не. Но ще трѣбва да почакате, докато свърша тукъ. Ще се помжча да наредя. Щомъ е за васъ — ще се помжча.

По моста бързатъ вече къмъ града групи отъ пжтници.

— О, Богданъ! — изправя се по-късно задъ замисления младъ мъжъ вмирянъ на евтинъ одеконъ морякъ. — Избѣга ли ти канарчето?

— Да, Шарли! А можехме тукъ, въ Дакаръ...

— О, ние пакъ можемъ. Знамъ една малка трѣстикова кжщурка, пълна съ сенегалски славеи. Allez, mon cher! И други ще дойдатъ. Дано се върнемъ навреме, смѣната ми почва въ полунощъ.

Отъ жилищното помѣщение се проточва върволица моряци. Изкачватъ стълбичката, извикватъ весело своето „довиждане“ на боцмана и бързатъ къмъ изхода — по на нѣколко крачки единъ следъ другъ.

Рано предобѣдъ на следния день маслото и месото отъ Аржентина е разтоварено, фастъцитѣ, казанскиятъ гуменъ клей и отпускаритѣ морски инфантеристи сж натоварени, моряцитѣ, макаръ и недоспали и съ зачервени отъ пиянството очи, сж по мѣстата си, цѣлиятъ океански параходъ Alsina е готовъ да потегли. Изъ шумното пристанище пицятъ свирки, моряци прибиратъ вжжетата въ походни свитѣци, пжтници висятъ по фалтборда и оглеждатъ за последенъ пжтъ Дакаръ.

Накрай кея, между стифа отъ голѣми оковани сандѣци и черното тѣло на океанския параходъ,